

KUJMXOQDDYEM

TUL

MAGISTRÁT MĚSTA BRNA	
Odbor dopravy	
Datum: 13.11.2025	07
Č.j.:	

KRAJSKÝ ÚŘAD JIHOMORAVSKÉHO KRAJE**Odbor dopravy****Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno**

23.10.25

Č. j.: JMK 155409/2025

Sp. zn.: S-JMK 152584/2025/OD/Zo

Brno 06. 11. 2025

Vypraveno dne: 6.11.2025
Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne: 6.11.2025
V Brně: 11.11.2025

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy (dále též jen „KrÚ JmK, OD“) rozhodl na podkladě stížnosti, jež podala paní [redacted] (dále též jen „žadatelka“ nebo „stěžovatelka“) ve věci žádosti o informace ze dne 12. 10. 2025 vedené u Magistrátu města Brna, odboru přestupků v dopravě (dále též „povinný subjekt“), pod sp. zn.: OPD-73122/25-TUL/106,

t a k t o:

Výše úhrady, stanovená povinným subjektem ve smyslu § 17 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), v celkové výši 6.518.050, - Kč, v souvislosti s vyřízením žádosti stěžovatelky ze dne 12. 10. 2025 o poskytnutí informací dle InfZ, se ve smyslu ust. § 16a odst. 7 písm. b) InfZ snižuje, a to na částku v celkové výši 4.157.107,5 Kč.

Odůvodnění

KrÚ JmK, OD (dále také „nadřízený orgán“), předložil povinný subjekt spolu s příslušným spisovým materiálem stížnost žadatelky proti výši úhrady za poskytnutí informací podanou ve věci její žádosti o informace ze dne 12. 10. 2025.

Ze správního spisu plyne, že ve výroku uvedenou žádostí ze dne 12. 10. 2025 vedenou povinným subjektem pod sp. zn.: OPD-73122/25-TUL/106 (dále jen „žádost“), požádala žadatelka Magistrát města Brna jakožto povinný subjekt o následující informace (citace):

„v kolika případech byla v letech 2017-2024 Magistrátem města Brna v řízení o přestupcích podle zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, využita zásada asperace podle § 41 odst. 2 tohoto zákona, tedy v kolika případech byla uložena pokuta ve vyšší sazbě, a za jaké přestupky (tj. uvedení konkrétního paragrafu zákona).“

K tomu pouze specifikovala, že informace prosí rozčlenit dle jednotlivých let.

S touto žádostí naložil povinný subjekt tak, že jí dne 20. 10. 2025, tj. v zákonné lhůtě k poskytnutí informací, zaslal písemnost OPD-73122/25-3 s názvem „Žádost o informaci dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací“ v níž ji ve smyslu § 17 InfZ obeznámil o tom, že ve spojení se sazebníkem úhrad jí zasílá oznámení o výši úhrady, neboť požaduje vytvoření statistického přehledu přestupků v rozsahu let 2017-2024, přičemž mu zákon neukládá disponovat evidencí, z níž by mohl požadované informace jednoduše získat. Povinný subjekt informoval žadatelku, že nemá ani zákonnou povinnost vést jakoukoliv evidenci či seznam, v němž by evidoval

informace o požadovaných skutečnostech a tato povinnost pro něj neplyne ani ze zásad činnosti správních orgánů, když informace, které žadatelka požaduje, ke své činnosti nepotřebuje. Požadované informace nezpracovává, nedisponuje statistickými výkazy, ani takovými technickými prostředky, s jejichž pomocí by mohl informace vygenerovat. Musí tedy informace vyhledat mechanicky, přičemž uvedl, že přestupků, z nich je nutné požadované informace získat, je celkem za dané období 109 638. Objasnil dále, že bude nutné provést mimořádně rozsáhlé vyhledávání, neboť je nutné prověřit všech 109 638 přestupků, přičemž stanovil vzorek 20 a na jejich základě stanovil konečnou výši nákladů. Rozvedl, že ze skupiny 109 638 přestupků vyčlenil tento vzorek a provedl časový test, kdy monitoroval všechny úkony potřebné k získání požadovaných informací (zde rozvedl, že šlo o vyžádání od oprávněné úřední osoby, dohledání, vyzvednutí spisu, přípravu spisu k zapůjčení, vykázání zápůjčky spisu, vstup do spisu, zápis údajů do statistického archu, vytvoření konečného výsledku) a takto získaný výsledek pak použil pro výpočet celkové doby pro získání všech požadovaných údajů z celé skupiny přestupků. Při konečném výpočtu pak zaokrouhlil počet hodin na celé hodiny a při sazbě úhrady na 350,- Kč na hodinu vyhledávání byla vypočtena celková výše úhrady na 6.518.050, - Kč. Tento výpočet považuje za transparentní a sdělil i údaje k úhradě, poučil žadatelku o důsledcích případného neuhrazení, a nakonec ji i poučil o možnosti proti této výzvě podat stížnost.

Součástí výzvy byla také tabulka časového vzorku, z níž vyplývá kolik času povinný subjekt vyhledával požadované informace ve zvoleném vzorku 20 spisů, kolik času průměrně to bylo na jeden spis a jak dopočetl požadovanou úhradu.

Tato výzva byla žadatelce prokazatelně doručena dne 20. 10. 2025 do její datové schránky.

Ještě téhož dne, tj. včas v rámci zákonné lhůty 30 dnů pro podání stížnosti dle § 16a odst. 3 písm. a) InfZ, pak byla povinnému subjektu doručena stížnost, v níž žadatelka označila náklady za nereálné a úkony za neodpovídající efektivnímu vyhledávání výsledku. Namítá, že by úhrada činila cca 132 průměrných platů a tento závěr považuje za absurdní. Nesouhlasí ani s odůvodněním výše úhrady a odkazuje na § 60 odst. 1 a § 106 zákona č. 250/206 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a povinnost správního orgánu zapisovat pravomocná rozhodnutí do evidence přestupků, případně na dřívější povinnost dle § 110 téhož zákona poskytovat úředním správním úřadům nebo Ministerstvu vnitra údaje o projednávaných přestupcích, z čehož má za těžko představitelné, že by povinný subjekt nevedl žádnou interní evidenci o činnosti, která představuje podstatnou část jeho působnosti a že by bylo nutné tyto informace zpracovat ručně. Domnívá se dále, že byla-li zásada asperace využita povinným subjektem, byla by tato informace zcela jistě obsažena ve výroku rozhodnutí s odkazem na § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, spolu s informací o tom, že se jednalo o společné řízení. Má za to, že toto by bylo možné zjistit pomocí fulltextového vyhledávání v textu rozhodnutí. Nadto se domnívá, že nelze předpokládat, že by tento institut byl využíván příliš často. Dle stěžovatelky povinný subjekt neodůvodnil, proč se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací a nejde o vyhledávání běžné a neuvedl ani, kolik zaměstnanců by se mělo na vyhledávání informací podílet. Odkazuje pak na výklad pojmu mimořádně rozsáhlého vyhledávání dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j.: 5 As 35/2016-25. Žádá, aby nadřízený orgán postup povinného subjektu přezkoumal a aby rozhodl tak, aby byla informace poskytnuta bez stanovené úhrady.

Jde tedy dle obsahu podání (§ 37 odst. 1 správního řádu) o stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ, podle níž stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, nesouhlasí s výší úhrady sdělené dle § 17 odst. 3 požadované v souvislosti s poskytnutím informací.

Co se postupu povinného subjektu týče, platí obecně následující:

Dle ust. § 17 odst. 1 InfZ jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů

dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Dle ust. § 17 odst. 3 InfZ platí, že bude-li povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost. Pokud povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odst. 3 nesplnil, ztrácí ve smyslu § 17 odst. 4 InfZ nárok na úhradu nákladů.

Z výše uvedeného platí, že požaduje-li správní orgán úhradu v souvislosti s poskytnutím informace, musí tuto částku dostatečně odůvodnit, tj. musí v příslušném oznámení uvést, jak byla výše úhrady vyčíslena. To nelze ztotožňovat s vyčerpávajícím způsobem provedenou a nepřiměřeně podrobnou kalkulací příslušné částky, avšak nesmí ani vzniknout pochybnosti o tom, že náhrada, kterou povinný subjekt požaduje, je skutečně oprávněná a přiměřená. Lze přitom konstatovat, že každé vyhledávání je ze své podstaty individuální a nestandardizované, neboť vychází z místních poměrů, povaze informací atd.

Vyčíslení nákladů za provedení mimořádně rozsáhlého vyhledávání lze pak provádět obecně zpravidla dvěma způsoby. Prvním je, že povinný subjekt vyhledávání fakticky provede a vyčíslí, jak dlouho mu toto vyhledávání skutečně trvalo. Druhou variantou pak je předběžný odhad, který sice lze akceptovat, musí však být založený na jasně uchopitelné kalkulaci a úvaze, která vzbuzuje dostatečnou jistotu, že takto odhadovaný čas bude skutečně a bez zásadní odchylky odpovídat realitě (k tomu se obvykle používá odhad za pomoci vzorku, kdy povinný subjekt vyhledávání reálně provede u určité malé reprezentativní části požadovaných informací a celkovou délku vyhledávání pak dopočítá za pomoci doby, kterou mu trvalo vyhledat onen vybraný vzorek).

Co se nyní projednávaného případu týče, ze spisu vyplývá, že povinný subjekt vyhodnotil Žádost tak, že její vyřízení s sebou nese náklady spojené s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním. Proto žadatelku ve smyslu § 17 odst. 3 InfZ vyzval k jejím úhradě. Tato výzva byla vypravena včas v rámci řádné 15denní lhůty na poskytnutí informací ve smyslu § 14 odst. 5 písm. d) ve spojení s ustanovením § 17 odst. 3 InfZ (přičemž Žádost byla podána 12. 12. 2024). V této výzvě žadateli objasnil, proč úhradu požaduje a že jde o mimořádně rozsáhlé vyhledávání, popsal proč informaci nemůže jinak získat a jaké úkony musí k jejímu získání provést a vyčíslil úhradu na základě časového testu nad vzorkem z celkového počtu dostupných podkladů a dle sazebníku úhrad (který je dle zjištění nadřízeného orgánu řádně zveřejněný na internetových stránkách povinného subjektu). Zvolil přitom vzorek 20 spisů z dotčených 109 638 kusů, které dle něj odpovídají žadatelem vymezenému předmětu a období. Žadatelce také sdělil, jak má úhradu provést a jak s Žadostí naloží, pokud tak žadatel včas neučiní. Žadatele byl taktéž náležitě poučen o případné stížnosti. K vyrozumění přiložil také tabulku, v níž vypsál celkový výpočet úhrady.

Nadřízený orgán v první řadě došel k závěru, že povinný subjekt dostatečně objasnil, že se v daném případě jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací a nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že toto povinný subjekt nijak neodůvodnil. Ve svém vyrozumění správní orgán jasně popsal, proč informace požadované žadatelkou nemůže získat snadněji a rychleji a nedisponuje žádnou databází, seznamem či jinými technickými prostředky, které by mu toto snadnější vyhledávání umožňovaly; popsal, že informace musí získat mechanicky a jednotlivé úkony, které k tomu musí provést; opakovaně také zdůraznil množství přestupků, které musí prohledat, aby informace našel a že právě z toho vyvozuje, že jde o mimořádně rozsáhlé vyhledávání. Dle nadřízeného orgánu z tohoto popisu vyhledávání, které by povinný subjekt k získání požadovaných informací musel provést, dostatečně zjevně plyne, že jde o vyhledávání mimořádné a nikoliv běžné, kdy toto plyne už jen z toho, jak neobvykle velký objem podkladů by bylo třeba s ohledem na rozsah předmětu Žadosti mechanicky prostudovat, a skutečnost, že k prostudování těchto podkladů je

navíc třeba provést i související administrativu, toto jediňe podtrhuje (stejně jako skutečnost, že žadatelka svou Žádostí pokryla relativně dlouhé časové období a nijak svou žádost neusměřnila ani povahou přestupkové agendy, a tedy souvisela s veškerou přestupkovou agendou povinného subjektu napříč různými odvětvími). Z popisu úkonů dostatečně nepochybně plyne, že nejde o činnost běžnou, a naopak se vykazuje nadstandardní časovou náročností. V tomto směru tedy mimořádný charakter vyhledávání objasnil povinný subjekt dostatečně a jednal tak v souladu se zákonem i s stěžovatelkou citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nebylo ani nutné blíže objasňovat, kolik zaměstnanců by se na vyhledání informací podílelo v případě, že by žadatelka úhradu za vyhledávání zaplatila, neboť na věci nic nemění, jestli by informace vyhledávalo několik pověřených pracovníků příslušný počet hodin, či například dvakrát více pracovníků dvakrát rychleji. Podstatné je, že k vyhledání informací by bylo potřeba určitý počet hodin práva a je již jedno, jak by se tento čas rozdělil mezi kolika pověřenými pracovníky, úhradu a její oprávněnost či opodstatněnost by to nijak neovlivnilo. Ostatně i kdyby práci na poskytnutí informací žadatelce pověřil povinný subjekt doslova všechny své zaměstnance a informace by tak byly poskytnuty relativně rychle, nic by to neměnilo na tom, že tím povinnému subjektu vznikla zásadní časová i pracovní zátěž a že by šlo o mimořádnou, a nikoliv běžnou aktivitu. Tato část stížnosti tedy nemůže uspět.

Nadřízený orgán je taktéž toho názoru, že povinný subjekt náklady poskytnutí informace vyčíslil dostatečně řádně a transparentním způsobem, aby byl tento popis transparentní a přiměřeným způsobem žadatelce osvětlil proč a jaké úkony bylo potřeba provést, tj. aby úhrada byla opodstatněná.

Přitom jasně vysvětlil, že nedisponuje a ani nemusí disponovat evidencí, statistickými výkazy či jinými technickými prostředky, které by mu umožňovaly snadněji a rychleji vygenerovat požadované informace dle žadatelkou vymezených parametrů; zároveň vysvětlil, že nemá zákonnou povinnost takovými prostředky disponovat, a tato povinnost pro něj neplyne ani z obecných zásad činnosti správních orgánů, neboť požadované informace ke své běžné činnosti nepotřebuje. S tímto odůvodněním se nadřízený orgán ztotožňuje a potvrzuje, že zákon neukládá povinnému subjektu žádné povinnosti, z kterých by plynulo, že musí disponovat informacemi, které po něm žadatelka požaduje, v snadno a rychle dostupné podobě, evidenci či jiném seznamu a ani nemusí disponovat technickými či jinými prostředky k tomu, aby byl schopen tyto informacemi jinak než jím popsáním způsobem obstarat. Povinný subjekt taktéž popsal úkony, které k dohledání požadovaných informací musí provést (vyžádání spisu, vyhledání spisu ve spisovně, příprava k zapůjčení a další administrativní úkony, prohledání spisu za účelem vyhledání požadovaných informací a vytvoření a zpracování statistického výkazu pro potřeby poskytnutí). Ani zde nadřízený orgán nemá důvod o přiměřenosti a nutnosti těchto úkonů pochybovat, přičemž z jeho vlastní úřední činnosti se jeví zcela běžné a pochopitelné, že aby povinný subjekt vyhledal informace, které žadatelka ve své Žádosti požaduje, musel by skutečně fyzicky prostudovat spis, konkrétně správní rozhodnutí o přestupku, a v jeho obsahu mechanicky vyhledat část zabývající se stanovením sankce a jejím odůvodněním, případně popisem přestupku, za který byla tato sankce uložena (jelikož žadatelka požadovala i informace o konkrétním paragrafu zákona k přestupku, za který byla sankce uložena). S ohledem na rozsah Žádosti (ať už rozsah časový, kdy zabírá 8 let přestupkové činnosti povinného subjektu, tj. i více let, než je běžná skartační lhůta; tak rozsah agendový, neboť jde o veškerou přestupkovou činnost povinného subjektu napříč odvětvími, kterou na povinném subjektu zpracovávají různé odbory, které ani nemusí mít stejné místo působení) se jeví jako zcela přiměřené, že pracovníci, kteří informace zpracovávali, by museli provést povinným subjektem popsané administrativní kroky, aby podklady ke zpracování získali a mohli s nimi pracovat a informace v nich vyhledat. I v tomto směru je tedy vyrozumění povinného subjektu zcela dostatečně odůvodněné a nijak se nevyvíká zákonu ani relevantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Odkazuje-li stěžovatelka na ustanovení § 60 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, resp. § 106 tohoto zákona a povinnost povinného subjektu zaznamenávat rozhodnutí d evidence přestupků, případně dřívější

povinnost dle § 110 poskytovat údaje o projednávaných přestupcích ústředním správním úřadům nebo Ministerstvu vnitra údaje, je nutné upozornit, že povinnost dle § 106 se nedotýká všech přestupků, ale pouze přestupků vybraných. Navíc informace, které jsou tímto způsobem zapisovány (případně byly poskytovány dle § 110), nezahrnují informace v takové podobě a v takovém obsahu, aby bylo možné v nich vyhledat ty informace a dle kritérií, které ve své Žádosti stěžovatelka vymezila (informace poskytované dle § 110 pak nebyly natolik podrobné, aby z nich bylo možné v Žádosti požadované informace vůbec vyčíst). Z této povinnosti taktéž nezbytně neplyne povinnost povinného subjektu tyto informace uchovávat i poté, co je poskytne, případně je uchovávat ve snadno dostupné a ucelené jednotné databázi (informace může poskytovat průběžně) a ani z ní neplyne možnost povinného subjektu s těmito informacemi posléze pracovat a či v evidenci přestupků vyhledávat způsobem, který by umožnil stěžovatelkou požadované informace jednoduše a uceleně vyhledat. Tyto zákonné povinnosti tedy nespovídají o tom, že povinný subjekt musí aktuálně disponovat jakoukoliv evidencí, databází či technickými prostředky k tomu, aby mohl konkrétně informace, které stěžovatelka požaduje, snáze poskytnout. Ani z toho, že přestupková agenda tvoří významnou část přenesené působnosti v oblasti veřejné správy, kterou povinný subjekt vykonává, nelze jakkoliv dovozovat, že povinný subjekt disponuje jakoukoliv ucelenou databází, která by mu umožnila snadno najít informace, které požaduje žadatelka. Ostatně i kdyby povinný subjekt pro usnadnění své běžné agendy nějakou databází či seznamem disponoval, nic nespovídá o tom, že by v ní uváděl právě žadatelkou požadované informace, když jde o informace v zásadě dílčí povahy bez zásadního vlivu na průběžnou činnost povinného subjektu a bez přesahu na jeho obecnou praxi (jinak řečeno není patrné, jakou hodnotu by pro běžnou přestupkovou i jinou agendu povinného subjektu mělo statisticky shromažďovat údaje právě o informacích, které jsou předmětem Žádosti).

Dovozuje-li z výše řečeného stěžovatelka, že je nepravděpodobné, že by povinný subjekt nevedl žádnou interní evidenci, pak je třeba tuto úvahu označit za čistě spekulativní. Nic nespovídá o tom, že povinný subjekt takovouto evidencí (a to konkrétně evidencí, která by obsahovala informace, které požaduje žadatelka) vede, nic mu neukládá povinnost ji vést a ke své běžné činnosti vedení takovéto evidence ani nepotřebuje. Pokud tedy povinný subjekt uvedl, že takovouto evidencí nedisponuje, nemá nadřízený orgán žádný důvod vyhodnotit toto tvrzení jako nedůvěryhodné, přičemž nedoložené dohady stěžovatelky nad tím nic nemění. Ostatně by se jevil jako zjevně neefektivní a nadbytečný, pokud by správní orgán shromažďoval statistická data právě o informacích, které požaduje žadatelka, navzdory tomu, že je ke své běžné činnosti nijak nepotřebuje a nemá povinnost je shromažďovat. I tato část stížnosti není důvodná.

Stěžovatelka se dále domnívá, že pokud byla zásada asperace v řízení o přestupcích vedeném povinným subjektem využita, pak tato informace musí být obsažena ve výroku rozhodnutí, případně v něm musí být uvedeno i že se jednalo o společném řízení. A pokud ano, pak by mělo být možné zjistit tyto informace fulltextovým vyhledáváním v textu rozhodnutí. I toto považuje nadřízený orgán za spekulativní. V první řadě lze upozornit, že již předpoklad, že se požadované informace musí nacházet již ve výroku rozhodnutí, je sám o sobě toliko dohadem, a nikoliv vždy platným pravidlem. Co je však podstatné je, že není důvod se domnívat, že povinný subjekt disponuje prostředky, které by mu takovéto fulltextové vyhledávání vůbec umožnily. Jak povinný subjekt objasnil, jednotlivé spisy musí prostudovat manuálně a mechanicky a vyhledávat v nich tímto způsobem není v jeho možnostech a musí tak činit čistě vizuálním prostudováním textu příslušných dokumentů. Povinný subjekt nemá žádnou zákonnou povinnost veškerá svá rozhodnutí o přestupku průběžně napříč Žadostí vymezeným obdobím vést v elektronické podobě v jednotné ucelené databázi, a i kdyby tuto povinnost měl (případně v ní některá rozhodnutí evidoval, například proto, že je doručoval elektronicky), neplynula by z toho povinnost vést je způsobem, který by umožňoval fulltextové vyhledávání a ani předpoklad, že takováto databáze či evidence by byla takovéhoho fulltextového vyhledávání schopna. Elektronické evidence, kterými povinné subjekty disponují, zpravidla umožňují vyhledávání a filtrování mezi dokumenty skrze data o nich, mezi nimiž však konkrétně informace

požadované žadatelkou zpravidla nijak nefigurují a nemusí být do ní zaznamenávány, a samotné dokumenty jsou obvykle toliko elektronickou přílohou, kterou je vždy nutné si zvlášť otevřít a prostudovat. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by povinný subjekt disponovat technickými prostředky, které umožňují způsob vyhledávání, které žadatelka navrhuje, povinný subjekt nemá povinnost takovými prostředky disponovat a ani žadatelka vyjma svých spekulací nedoložila nic, co by svědčilo o opaku. Pokud tedy povinný subjekt uvedl, že takové technické prostředky nemá, považuje to nadřízený orgán za dostatečně důvěryhodné a tuto část stížnosti taktéž vyhodnotil jako nedůvodnou.

Povinný subjekt tedy řádně odůvodnil, proč je vyhledání požadovaných informací mimořádně rozsáhlé a objasnil úkony, které musí provést a proč je musí provést, a to způsobem, který nevytváří žádné důvodné pochybnosti o tom, že jde o postup nezbytný, přiměřený a hospodárný.

Nadřízený orgán se pak zabýval konkrétním výpočtem a časovou dotací, kterou povinný subjekt vyčíslil. K tomu konstatuje, že povinný subjekt postupoval řádně, pokud časový test provedl toliko na reprezentativním vzorku 20 kusů, přičemž tento považuje nadřízený orgán za dostatečně přiměřený a nic nespovídá o tom, že by se mělo jednat o vzorek nerepresentativní.

Nadřízený orgán v první řadě prostudoval podkladové materiály k předané stížnosti, jejichž součástí jsou i sdělení jednotlivých útvarů povinného subjektu o celkovém počtu případů, které mohou obsahovat požadované informace (z kterých pak povinný subjekt dopočítal celkový počet přestupků, které musel prostudovat) a prostudoval také přiloženou přílohou tabulku, aby ověřil vypočtený počet celkových dotčených případů a porovnal je s vyrozuměním povinného subjektu. Nadřízený orgán zde zjistil první nejasnosti. Ve vyrozumění povinný orgán žadatelce opakovaně sdělil, že celkem se Žádost týkala 109 638 přestupků, které bylo nutné prohledat. Tato hodnota však neodpovídá té uvedené v přiložené tabulce, kde je celkem uvedeno 111 738 spisů. Na základě prostudování podkladových materiálů je patrné, že jednotlivé útvary sdělily povinnému subjektu celkem 111 845 kusů přestupků. Do této hodnoty však povinný subjekt ve vyrozumění nesprávně neobsáhl 2 100 přestupků, které k danému období sdělil Odbor registru vozidel a řidičů. Naopak povinný subjekt nesprávně do celkového výčtu v tabulce zahrnul i přestupky sdělené Odborem vnitřních věcí (které však omylem započítal jako 778 a nikoliv 885), u těch ale tento odbor výslovně uvedl, že v žádném z uvedených případů nebyla aplikována zásada asperace (jelikož tedy povinný subjekt již věděl, že v těchto přestupcích informace požadované v Žádosti obsaženy nejsou, nemohl je ani započítat do celkového počtu přestupků, které bude muset prostudovat, aby požadované informace zjistil). Povinný subjekt tedy mohl celkem požadovat úhradu k počtu 111 845, celkový počet uvedený v tabulce nesprávně sečetl jako 111 738 (z které i vypočetl celkovou výši úhrady) a ve vyrozumění nesprávně uvedl 109 638. Nadřízený orgán se přitom domnívá, že pokud povinný subjekt žadatelce sdělil, že celkový počet přestupků, ke kterým bude informace vyhledávat, je toliko 109 638, pak v souladu s § 17 odst. 3 InfZ může požadovat úhradu skutečně pouze za vyhledávání mezi těmi přestupky, které oznámil a deklaroval, a to i kdyby celkově musel vyhledávat z většího objemu dat. Považuje tedy za žádoucí usměrnit požadovanou úhradu, a to v tom směru, že povinný subjekt ji může požadovat pouze za vyhledávání, které by provedl z celkového počtu 109 638 přestupků (a nikoliv 111 738).

Dále nadřízený orgán prozkoumal celkovou délku vyhledávání, kterou povinný subjekt zjistil na základě svého časového testu při vyhledávání informací ze vzorku 20 spisů. Má přitom za to, že s ohledem na okolnosti dané věci se 4 minuty průměrného zpracovávání dokumentace k jednomu přestupku pro potřeby toho, aby tato dokumentace mohla být prostudována a mohly v ní být vyhledány příslušné informace (v rámci úkonů spočívajících ve vyžádání spisu, dohledání a vyzvednutí spisu, příprava spisu), jeví jako přiměřené a není důvod tento čas považovat za zjevně přehnaný. Jak již bylo uvedeno výše, není důvod pochybovat o tom, že tyto kroky jsou k zpracování Žádosti nezbytné, a jeví se i jako přiměřené s ohledem na

to, že se Žádost dotýkala činnosti celého povinného subjektu napříč různými odbory s různými místy působnosti a i s ohledem na časový záměr se týkala spisů, které již mohly být uloženy v oddělených archivech apod.

Naopak samotné dohledání informací ze spisu, včetně vstupu do spisu a zápisu údajů do statistického archu, vyvolává pochybnosti o přiměřenosti daného vyhledávání, kdy z úřední činnosti povinného subjektu se 6minutová dotace na jeden případ jeví jako neobvykle vysoká. Povinný subjekt proto provedl vlastní kontrolní výpočet, kdy sám požadované informace vyhledal na vzorku za nastolení srovnatelných podmínek (tedy prostudoval srovnatelný vzorek srovnatelných spisů a vyhledával v nich běžným vizuálním způsobem žadatelkou požadované informace) a došel k závěru, že průměrně doba vyhledávání požadovaných údajů na jeden přestupek mu zabrala (resp. pověřenému pracovníkovi) 2,5 minuty času. Nadřízený orgán sice k tomu akceptuje, že zde může dojít na straně povinného subjektu k přiměřené odchylce a zdůrazňuje, že výše řečené nevytváří pochybnosti důvodnosti provedeného vyhledávání, avšak pokud sám došel k závěru, že by vyhledání informací na jednom případě zabralo 2,5 minuty a povinný subjekt došel k hodnotě 6 minuty, pak se tato odchylka jeví jako přehnaná a nepřiměřená z hlediska akceptovatelné míry efektivity. Nadřízený orgán došel k závěru, že pokud sám zjistil průměrnou dobu vyhledávání informací na jeden případ v hodnotě 2,5 minuty a zároveň nelze přezkoumatelně posoudit, jakou přiměřenou odchylku by bylo možné povinnému subjektu akceptovat, je třeba, aby požadovanou úhradu usměrnil, a to v tom směru, že povinný subjekt může požadovat úhradu pouze za vyhledávání odpovídající průměrné době vyhledávání údajů na jeden přestupek v celkové výši 2,5 minut (je-li zde spor, zda je přiměřená časová dotace na studium jednoho případu 2,5 minuty nebo 6 minut, pak je na místě ve prospěch účastníka zvolit nejnižší odpovídající dobu, tj. 2,5 minuty), tj. ve spojení s 4 minutami na zpracování dokumentace (viz výše) celkem 6,5 minut vyhledávání a zpracování požadovaných informací na jeden přestupek.

Ze spojení výše uvedených skutečností, tedy že povinný subjekt si mohl nárokovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání toliko ve vztahu k celkovému počtu 109 638 přestupků a za předpokladu, že přiměřená doba vyhledávání a zpracování požadovaných informací u jednoho přestupku byla usměrněna na 6,5 minut, vychází, že celková doba vyhledání všech informací, které žadatelka požadovala ve své Žádosti, by přiměřeně zabrala 712 647 minut práce ($109\,638 \times 6,5$), tedy 11 877 hodin při zaokrouhlení dolů na celé hodiny (v souladu s zveřejněným Sazebníkem úhrad povinného subjektu). Tato doba pak při hodinové sazbě 350,- Kč na každou celou hodinu znamená, že celková výše úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání žadatelkou požadovaných informací činí 4.157.107,5 Kč. Nadřízený orgán tedy v souladu s výše řečeným a prokázanou oprávněností požadované úhrady výši úhrady, kterou povinný subjekt požadoval, úměrně snížil dle § 16a odst. 7 InfZ na tuto částku.

K tomu je na místě uvést, že hlavním smyslem úhrady za vyhledávání poskytnutých informací je nahradit povinnému subjektu skutečné náklady, která na toto vynaložil (případně které by vynaložil). Pokud tedy povinný subjekt řádně odůvodní požadovanou úhradu, avšak dopustí se v ní dílčích nesprávností či nepřiměřeností, které však nebrání tomu, aby tato úhrada byla přezkoumatelná, odůvodněná a zároveň aby bylo možné ji obdobně transparentním způsobem upravit, případně ji usměrnit tak, aby byla řečená nepřiměřenost odstraněna, pak nic nebrání tomu, aby tak nadřízený orgán učinil a stanovenou výši úhrady usměrnil. Ostatně § 16a odst. 7 InfZ výslovně předpokládá možnost úhradu snížit.

Přitom lze konstatovat, že má-li snad žadatelka takto vysokou úhradu za nereálnou či absurdní, nadřízený orgán se s tímto subjektivním hodnocením neztotožnil. Přitom je irelevantní, kolik průměrných platů tato částka činí či jak dlouho by její vyhledávání zabralo. Tato doba totiž odpovídá záběru Žádosti, rozsahu podkladů, které by bylo nutné k jejímu uspokojení prostudovat a ostatně i rozsahu agendy povinného subjektu. Není jakkoliv překvapivé, že pokud se žadatelka rozhodla svou Žádost adresovat na povinný

subjekt, který vyřizuje správní agendu takového rozsahu, jako Magistrát města Brna, magistrát druhého největšího města v ČR, dotýkající se tak dlouhého časového rozsahu (8 let, kdy i běžná skartační doba je „pouhých“ 5 let), a svou Žádost směřuje zcela obecně na veškerou přestupkovou činnost tohoto správního orgánu (kdy jen přestupků v dopravě projednává tento správní orgán v řádech tisíců za jediný rok), že s ohledem na vysoký rozsah této agendy a obecnou žádosti za toto období bude nutné k vyřízení této Žádosti prohledat a zpracovat vysoký objem dat. Jeví se jako zcela pochopitelné, přiměřené a očekávatelné, že povinný subjekt za dané období projednal více než 100 tisíc přestupků, tj. prohledat všechny tyto informace, navíc informace v zásadě dílčí a obecně nepřesahující povahy, zabere velký objem času a bude mu odpovídat vysoký objem nákladů. Jakkoliv je tato částka vysoká a je relativně nepravděpodobné, že by ji žadatelka skutečně uhradila, nic to nemění na tom, že tato částka zcela odpovídá rozsahu dotčeného předmětu, agendy a období a je přiměřená a důvodná. Nic na tom ani nemění, že lze předpokládat, že povinný subjekt institut mimořádného zvýšení pokuty využil pouze ojediněle, neboť InfZ ani formulace Žádosti povinnému subjektu nedává prostor odpověď na ni pouze odhadnout, ale musí ji poskytnout dle skutečnosti. I kdyby tedy institut mimořádného zvýšení pokuty povinný subjekt nepoužil nikdy, není-li mu tato informace z jakéhokoliv důvodu známá, musí ji zjistit, a to právě tak, že prostuduje výše popsany spisový materiál k daným přestupkům. Lze tak shrnout, že stížnost není důvodná.

Nadřízený orgán tak uzavírá, že se s argumentací žadatelky neztotožnil a její stížnost na výši povinným subjektem požadované úhrady nepovažuje co do argumentace za důvodnou. Povinný subjekt dostal svým zákonným povinností, oznámil svůj úmysl požadovat po žadatelce úhradu spojenou s mimořádně rozsáhlým vyhledáním informace ve smyslu § 17 InfZ, přičemž nadřízený orgán nemá pochyb o oprávněnosti těchto nákladů a je také patrné, že povinný subjekt má řádně zveřejněný sazebník úhrad, řádně odůvodnil nutnost provést mimořádně rozsáhlé vyhledávání, řádně stanovil vzorek a objasnil i nutné a přiměřené úkony. Stěžovatelku také řádně použil. Nadřízený orgán přitom zjistil při přezkumu postupu povinného subjektu a podkladů, z nichž vycházel, že tento se při výpočtu úhrady dopustil nepřesností a dílčí nepřiměřenosti, a proto postupoval v souladu s výše citovaným ust. § 16a odst. 7 písm. b) InfZ, a rozhodl tak, že výši úhrady přiměřeně snížil, a to s ohledem na zjištěná pochybení a v souladu s dostupnými podklady a známým stavem věci. V upravené výši považuje úhradu za správnou, přiměřenou a oprávněnou.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 spr. řádu).

Ing. Tomáš Podborský
pověřen zastupováním vedoucího
oddělení dopravně správních agend
odboru dopravy

Rozdělovník:

IDS: t

Magistrát města Brna, odbor přestupků v dopravě, Kounicova 67, 601 67 Brno + správní spisy

Vypracoval:

Mgr. Štěpán Zounek

oprávněná úřední osoba

Počet listů rozhodnutí:

5

Počet příloh/listů příloh:

0/0

